

ESTELLE MASKAME

you EXPLICAT PER EN TYLER

forever you

TORNA'T A
ENAMORAR

ESTELLE MASKAME

you EXPLICAT PER EN TYLER

forever
you

Fanbooks

Títol original: *Just don't mention it*

© Estelle Maskame, 2018

© Black and White Publishing, Ltd., 2018

Publicat mitjançant acord amb VicLit Agency

Imatges de la coberta: © PeopleImages – Istockphotos – GettyImages

© de la traducció, Aïda Garcia Pons, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A,

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2019

Fotocomposició: Realització Planeta

ISBN: 978-84-17515-17-1

Dipòsit legal: B. 26.472-2018

Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

FA CINC ANYS

EM NOTO EL CANELL ENTUMIT mentre em passo la mà pels cabells, molls i enredats després d'haver estat una hora dins la banyera, enfonsant-hi el cap de tant en tant per comptar a veure quants segons aguanto sota l'aigua. Tinc el rècord de noranta-tres segons, però m'agradaria aguantar més.

M'assec a la vora de la banyera i agafo la capsa dels analgèsics que hi ha al costat de la pica. No en queden gaires. Amb sort, la mare en comprarà més. Trec dues pastilletes i les agafo fort dins el puny mentre m'inclino endavant i omplo un got d'aigua. M'empasso la primera, i la segona, i després aboco l'aigua que queda al got de nou a la pica.

Em miro l'espatlla. Tinc esgarrapades a l'alçada de l'omòplat, però ara ja no sagnen. A sota el tall recent hi ha un blau multicolor, una barreja de liles i blaus. Me'l toco amb els dits i em fa mal, em noto el dolor molt per sota la superfície. Voldria agafar gel de la cuina, però això vol dir que haig de passar per davant

de la sala d'estar i l'última cosa que vull ara és fer-me veure. Passen de les onze. Hauria de ser al llit. Demà és dia d'escola.

M'aixeco i deixo els analgèsics que queden dins l'armariet de dalt de la pica, al fons del segon prestatge començant per dalt, perquè és allà on puc arribar. Sé que demà els necessitaré. Quan tanco la porta de l'armariet em trobo el meu reflex buit al mirall, mirant-me, i m'adono que tinc un tall minúscul al llavi inferior. M'inclino endavant i m'agafo el llavi entre el polze i l'índex per veure'l bé a prop del mirall. No recordo de quan és, no es veu recent, i per tant sé que no és d'aquesta nit.

Faig que no amb el cap i em tiro enrere. Tant és de quan sigui, perquè tan bon punt es curi, en tindrè un altre al seu lloc. I també perdré més sang, i tindrè més blaus.

El meu reflex continua allà davant, els ulls de mirada inexpressiva, enfonsats a la cara, les espatlles caigudes i els llavis en forma de ganyota constant. Em poso un mà al front i m'agunto els cabells enrere per deixar al descobert el tall profund que me'l travessa. Està tardant una eternitat a curar-se i pateixo per si m'hi queda una cicatriu. M'abaixo els cabells molls de nou cap endavant ràpidament i em giro d'esquena al mirall.

Agafó la samarreta i me la poso. Tinc una tira de blaus mig descolorits a la part inferior de l'esquena i me'ls haig de tapar, o sigui que s'ha acabat anar sense samarreta. Sempre hi ha alguna cosa nova que cal amagar. Em poso uns pantalons curts, llanço la tovallola a la banyera buida i em miro un cop més al mirall abans de sortir del bany. No s'hi veu res, ja puc sortir.

Obro la porta quatre centímetres amb molt de compte i intentant no fer gens de soroll. Surto a fora. Els llums estan apagats, tot és fosc. Sento el televisor que prové de la sala d'estar i els meus pares que riuen a l'uníson mentre miren ves a saber quin programa. Avanço passadís enllà amb passes lleugeres en direcció a l'escala, però a mesura que m'acosto a la sala m'ado-

no que la porta és una mica oberta i, en comptes d'enfilar amunt, que és el que hauria de fer, hi trec el nas per l'escletxa.

El pare i la mare estan ajaguts al sofà ben juntets. Ell l'agafa bé contra seu i li recolza la barbeta al cap. La mare riu, però se la nota cansada. Tot just ha arribat del despatx quan jo amb prou feines tancava la porta del bany i em ficava dins la banyera ara fa una hora.

M'aparto de la sala d'estar i faig mitja volta, arrenco a córrer escales amunt tan ràpid com puc; pujo els esglaons de dos en dos. Gràcies a la moqueta, són passos silenciosos. La porta de la meva habitació és oberta de bat a bat, hi ha el llum encès, però m'aturo un segon i miro cap a la porta de l'habitació de la dreta, la dels meus germans.

Acluco lleugerament els ulls esperant que se m'acostumin a la foscor. Al llit de l'esquerra hi ha adormit el meu germà petit, en Chase. Està ajagut de bocaterrosa, amb la cara clavada al coixí i una cama que li surt enfora. Al llit de la dreta, en Jamie ronca fluixet. Té un nyanyo morat al front perquè un nano de quart del seu equip de beisbol li ha llançat la pilota a la cara sense voler.

Tant de bo els meus morats també fossin resultats d'accions fetes sense voler.

Surto de l'habitació i tanco la porta, però no del tot. A en Chase encara li fa por la foscor i li agrada que la deixin oberta o sigui que només l'ajusto i vaig cap a la meva habitació.

Tot està tal com ho he deixat. Tinc els deures de matemàtiques escampats per terra, piles inútils de papers que no em serviran per entregar-los la setmana que ve. Hi ha un full estripat en tres parts desiguals. És on hi ha l'equació que no m'ha sortit. I es veu que amb un sol error n'hi ha prou per espifiar-la completament, encara que es tracti de les matemàtiques de segon de secundària. Demà ho hauré de solucionar i suplicar als déus perquè tot estigui finalment tal com ho vol ell.

Recullo els fulls i els entaforo dins la motxilla, apago el llum i em fico al llit. Però em fa mal, i faig una ganyota alhora que em giro cap a la dreta. Em tapo amb la vànova i em quedo estirat enmig de la foscor amb la mirada clavada a la paret. Tinc la sensació que passen segles. Sempre tardo molt a adormir-me.

Alço la mà dreta enlaire. Doblego els dits i faig girar el canell tres vegades. Se suposa que ho haig de fer una pila de vegades al llarg del dia, però sempre me n'oblido. Després de tenir el canell enguixat durant quatre setmanes, ara me'l noto molt encarcerat. La fractura pot trigar unes quantes setmanes més a soldar-se bé.

De sobte sento unes passes que pugen per les escales i abaixo ràpidament la mà, tanco els ulls i faig veure que dormo. Ho faig molt, això, i em surt força bé. Fins i tot deixo la boca entreoberta i respiro rítmicament.

La porta de l'habitació s'obre i durant uns instants es fa silenci mentre ell es queda dret a fora abans de decidir-se a entrar. Sé que és ell. Sempre l'és.

Entra, tanca la porta darrere seu i sento el clic del pany fluixet. Només se sent la seva respiració, i al cap d'una estona noto com es mou a poc a poc per dins de la cambra. No sé què fa i, tot i que em moro de ganes de tombar-me i obrir els ulls per veure-ho, no vull arriscar-me. Em quedo immòbil.

Se sent remor de fulls i crec que em deu estar mirant dins la motxilla, perquè tenint en compte el que ha passat abans és molt probable que busqui els deures de matemàtiques. De nou silenci. Més remor de papers. Un sospir llarg que sona més aviat com un gemec.

I després parla, i la seva veu trenca el silenci. Unes paraules fluixetes, mormols:

—Em sap greu, Tyler.

No sé si es pensa que estic adormit o despert, però sí que sé

que em diu moltes vegades que li sap greu. I també sé que no m'ho diu de veritat. Si m'ho digués de veritat no m'ho hauria de dir una altra vegada demà, ni demà passat. Em fa por que sempre tingui alguna cosa per la qual disculpar-se.

Jo continuo immòbil, perquè com més aviat el pugui convèncer que estic adormit, més aviat se n'anirà. I em sembla que s'ho està empassant, perquè no ha dit res més. Diria que tampoc no s'ha mogut i no sé on és exactament de l'habitació.

Durant els minuts següents no passa res i jo em limito a concentrar-me en la meva respiració, a pregar perquè se'n vagi. I tot seguit més passes fortes damunt la moqueta i la porta que s'obre i la pausa final. Torna a sospirar, però ara sembla empipat, i no sé si està molest amb mi o amb ell mateix. Crec que està molest amb mi. És amb mi amb qui normalment s'empipa.

La porta de l'habitació es tanca i ell ja no hi és.

Alleujat, deixo anar l'aire i obro els ulls. Com a mínim ara sé que aquesta nit la cosa ja s'ha acabat. Ara ja podré dormir; però no ho faré, perquè fa mesos que no dormo seguit. D'aquí a unes hores em despertaré i em quedaré mirant el sostre fins a tornar-me a quedar adormit, i així tota la nit.

Però, tot i que no puc dormir mai bé, aquesta sempre és la millor part de cada dia. La part en què sé que durant les set hores següents no corro perill. M'agrada aquesta sensació, però alhora detesto saber que demà ho hauré de tornar a fer tot igual.

Demà hauré de tornar a l'escola i fer com si res davant de tothom.

Demà hauré d'esforçar-me al màxim perquè la mare no em vegi les ferides recents d'aquesta nit.

Demà m'apareixeran nous blaus i tindrè talls nous.

I serà el pare qui me'ls haurà fet.

2

ACTUALITAT

ALGÚ M'HA FOTUT ALGUNA COSA a la cervesa. No té el mateix gust que fa deu minuts. Tanco un ull i m'acosto al coll de l'ampolla per mirar-hi a dins a veure si algú m'hi ha abocat alguna altra beguda mentre jo estava distret. Sento una olor forta de rom. Dono un cop d'ull a la cuina. Hi ha en Jake d'esquena, inclinat sobre el marbre, barrejant ves a saber quantes begudes com si fos un bàrman de debò. Mira que l'arribo a detestar, aquest paio.

—Què passa?

Abaixo la mirada cap a la Tiffani. Fa cinc minuts que està estirada damunt meu, amb aquestes cames tan llargues que té doblegades sobre el meu genoll i el cap recolzat en el bíceps. Em passa les ungles lentament pel pit resseguint cercles imaginaris, i ara m'adono per primera vegada que ha parat. Ha alçat la cara i els seus ulls blau clar m'observen darrere unes pestanyes espesses que ahir no tenia.

—En Jake es pensa que fot molta gràcia ficar-me rom dins la cervesa —li dic, i premo els llavis tancats abans de deixar l'ampolla damunt la tauleta del costat del sofà—. Vine aquí —li mormolo, i li trec el braç de sota per passar-l'hi per darrere les espatlles i acostar-me-la més. Ella em recolza el cap damunt del pit i sé que com a mínim em deixarà cinc capes de maquillatge a la camisa, però m'és igual, perquè jo aprofito per repassar-li les cames amb la mirada. Li acaricio el genoll amb la mà i la vaig abaixant fins a les cuixes de pell suau. Duu un vestit negre massa curt i massa ajustat, però tampoc no em puc queixar—. A quin hora marxarem?

—Havia pensat cap allà les onze —diu ella, però sé que està distreta, perquè m'agafa la mà i em posa la seva al damunt. Arrossega la meua lentament cuixa amunt, per sota del vestit. Li frego les puntes de la roba interior amb els dits i quan abaixo la mirada per veure-la la trobo somrient. Se m'acosta més a l'orella i xiuxiueja—: Et quedaràs aquí, aquesta nit?

Abans m'encantava quan feia això amb la veu, quan l'abaixava tant que amb prou feines la sentia; fa un o dos anys em tornava boig, però ara ja no. Només vol que li pari atenció i per això em promet sexe.

Sigui com sigui, ara la cosa no cola. Redreço l'esquena una mica i l'estiro cap a la falda. Amb una mà li continuo agafant el maluc per sota el vestit i amb l'altra li aparto la cabellera rossa cap a un costat per fregar-li el coll amb els llavis. Ella mou el cap ben enrere alhora que em passa els dits pels cabells; té els ulls tancats. Li pessigo la pell amb les dents i hi deixo el senyal de sempre. La Tiffani diu que odia els xuclets, però mai no intenta aturar-me, així que ho dubto.

De sobte s'enretira de sobre meu i fa un bot. Amb el soroll de la música que prové dels altaveus de la cuina que controla en Jake no he pogut sentir la porta del carrer que s'obria.

Però la Tiffani sí que l'ha sentit. I tot d'una deixa el got damunt la tauleta de centre i s'estira el vestit cap avall amb l'esperança que li tapi una mica més les cuixes. Ara com ara amb prou feines li arriba al cul.

—Mama —deixa anar, i fa un pas endavant descalça pel terra de fusta—. Em pensava que havies dit que treballaries fins tard.

—Són quarts de nou —sentencia la Jill. Porta una carpeta negra encastada contra el pit i avança cap a la cuina amb els talons que piquen sorollosament a terra—. És tard. —Serra els llavis en senyal de desaprovació mentre mira al voltant. Primer l'alcohol que hi ha damunt del marbre i després en Jake, que es tira endavant ràpidament per abaixar el volum de la música, i, finalment, la Tiffani—. No m'havies dit que els teus amics vindrien a casa.

La Tiffani continua estirant-se el vestit avall, si bé s'ha de reconèixer que la seva mare no ha quedat gaire impressionada.

—Perquè em pensava que quan tornessis ja no hi seríem —admet arronsant-se d'espatlles. Plega els braços sobre el pit, però se li nota que l'únic que fa és intentar amagar el cos descobert que se li veu amb aquest vestit.

—I es pot saber on volíeu anar? —demana la Jill en aquell to de veu tan sec de sempre. En els tres anys que fa que surto amb la Tiffani em sembla que encara és l'hora que hagi vist somriure la seva mare. És una cabrona. Totes dues ho són.

—Hi ha una festa —diu la Tiffany fent una ganyota—. Havíem pensat que podíem estar-nos aquí fins que fos l'hora d'anar-hi. És que, mama, ja saps que no es pot arribar d'hora a les festes a casa d'algú. És patètic.

—D'acord —assenteix la Jill, però amb aquest to sever és obvi que no li fa gens de gràcia que siguem aquí—. Abaixeu la música. Tinc el cap com un bombo. —Es frega les temples com

si ens ho volgués demostrar, es passa els cabells per darrere l'espatlla i fa mitja volta en direcció a la porta, mentre entretanca els ulls i em llança una mirada de fàstic, i jo alço la mà i la saludo. Només somric perquè sé que li fotrà ràbia.

I és que a la mare de la Tiffani no li caic bé. Mai no li he caigut bé, ni des de bon principi quan la vaig conèixer fa temps i la Tiffani i jo només érem amics. Ni tan sols aleshores no volia que la seva filla estigués amb un noi com jo. Males influències, pensava ella, i és que, en certa manera, ho era. Amb els anys, aquella antipatia s'ha anat transformant en un menyspreu *in crescendo* que no intenta amagar. Però a mi tampoc no és que m'importi tant la Tiffani, i la seva mare encara menys, i com que sé que aquesta relació no va enlloc, no em preocupa gens si caic o no caic bé als seus pares.

Tan bon punt la Jill ja no hi és, la Tiffani es relaxa de nou i es deixa estar el vestit.

—És tan patètica, de vegades —fa, i posa els ulls en blanc. Li diu a en Jake que torni a apujar el volum de la música alhora que es planta al costat dels altaveus. I ell va amb compte de no posar-la tan alta com abans.

M'aixeco del sofà i m'acosto a aquell parell mentre decideixen quines cançons afegir a la llista i què volen beure ara. M'esmunyo entre tots dos i passo els braços al voltant de les espatlles de la Tiffany. Ella se m'enganxa encara més. En Jake ens mira de reüll. En Jake Maxwell pot aconseguir qualsevol noia que vulgui, però no pot tenir la Tiffani. Estic convençut que sempre li farà ràbia que tres anys enrere ella m'escollís a mi i no a ell. A vegades m'agrada aquesta sensació de saber que estic amb una noia per qui molts nois serien capaços de matar. I a vegades penso que tant de bo la Tiffani hagués escollit en Jake i no a mi. Així seria ell a qui les hi faria passar putes, i no a mi.

Allargo el braç i trec una altra ampolla de cervesa de la caixa, i quan la tinc a la mà en Jake alça el cap i em pregunta:

—Què li passa a la cervesa que tenies?

El molt cabró em mira somrient amb la cella alçada i torno a pensar com tot el numeret del «fem veure que som amiguets pel bé de tothom» no és res més que merda i companyia. Em venen unes ganes terribles de fotre-li una hòstia!

El travesso amb la mirada. La majoria de les vegades no cal que faci servir les paraules per advertir a algú que amb mi no s'hi juga, però en Jake ja s'hi ha acostumat i en lloc de fer-se enrere es limita a riure burleta i em passa l'obridor. M'hi jugo el que vulguis que em vol tocar la moral a veure si algun dia exploto de veritat. És com si em posés a prova la paciència.

—Què foten en Dean i la Megs a dalt? —em pregunta ara tan tranquil com sempre mirant-se el rellotge del canell. Quan torna a alçar la mirada dona un cop d'ull a la beguda que estava preparant fa uns minuts—. Acabo de fer un nou còctel d'autor i necessito que en Dean em faci de conillet d'Índies i el tasti primer.

Em tiro endavant i dono un cop d'ull a la beguda. L'única cosa exòtica que s'hi veu és que és d'un verd intens.

—Vaig a buscar-los —dic.

Deixo anar la Tiffani, obro la cervesa i en prenc un glop de camí cap a l'escala. Pujo a poc a poc, amb una mà agafo precàriament la cervesa i l'altra me la passo entre els cabells. Em fot ràbia no haver-me emborratxat encara. Falten un parell d'hores per anar a la festa, tinc temps per canviar la situació. No suporto anar de festa quan estic sobri. No m'ha agradat mai.

La porta de l'habitació de la Tiffani està entreoberta i veig la Meghan mig histèrica que va d'una punta a l'altra de la cambra caminant agafant-se la cara amb les mans i gemegant. En Dean se la mira i es grata el clatell.

—Tios, déu-n'hi-do l'estona que fa que sou aquí dalt, eh? —els dic, i obro la porta abans de ficar-me dins l'habitació. Tots

dos em miren, i la Meghan fa cara d'esveradíssima, amb les dents serrades de tal manera que sembla que intenti contenir un xiscle, alhora que es deixa caure damunt del llit de la Tiffani. I aleshores m'adono que duu el vestit descordat per darrere. Em miro en Dean amb la cella alçada—. Que us heu enrotllat?

—Molt graciós —diu en Dean, i sospira profundament. Nega amb el cap i assenteix en direcció a la Meghan—. La cremallera se li ha quedat encallada.

La Meghan s'asseu ràpidament i tira els mocs amunt.

—Li hauré de demanar alguna cosa a la Tiffani —somiqueja com si fos el pitjor que pogués passar.

Sé que si poso els ulls en blanc em matarà, però és que costa controlar-se quan te la trobes aquí dalt histèrica per un coi de vestit de no res. Després d'estar tres anys amb la Tiffani ja estic acostumat als grans problemes del «què em poso?».

—Vine —li dic.

Deixo la cervesa sobre la calaixera de la Tiffani, m'acosto al llit i estiro els braços per agafar-li les mans i ajudar-la a alçar-se. Me li planto al darrere i li ressegueixo l'esquena pàl·lida amb la mirada fins a arribar a la cremallera encallada just per sobre de la cintura. Se li ha enganxat amb la roba blava i amb una bona estrebada surt sense problemes. L'hi apujo amb compte fins dalt de tot, i la Meghan deixa anar un sospir, alleujada. Fa mitja volta i em diu que li he salvat la vida.

Em miro en Dean mentre la Meghan fa saltirons cap al costat del llit on té les sabates. Ell fa una ganyota i pren un glop de cervesa, posa els ulls en blanc i és obvi que està esperant que em rigui d'ell després d'aquest episodi. M'ho ha posat fàcil.

—Au, va, tio —començo—. Tant et costava desencallar la cremallera? —Somric i me li acosto. Li clavo l'índex al bíceps un parell de cops com si no hi trobés res. És bon tio, en Dean,

però no li aniria malament ser una mica més dur, perquè a vegades és massa bon jan.

—He pensat que ho deixaria en mans d'experts. Ja saps, tenint en compte la quantitat de vestits que has descordat... —m'etziba ell. Exagera, però riem igualment i em passa la cerresa. Fem xocar les ampolles i ens en prenem un glop.

M'eixugo la boca amb el dors de la mà i em giro per veure la Meghan. Està asseguda a la vora del llit de la Tiffani, posant-se les sabates de taló.

—Per cert, on és la Rachael? —pregunto. En totes les hores que fa que som aquí, és el primer cop que m'adono que la Rachael no hi és. Normalment també ve i a hores d'ara ja estaria borratxa, i en Dean l'ajudaria a no caure i en Jake no pararia de passar-li xopets. La Rachael em considera un imbècil, o sigui que tampoc no és que m'importi gaire si hi és o no.

—Ha hagut de fer no sé què per a la seva mare —explica la Meghan—. Hem quedat directament a la festa. Per cert, recordeu com es diu la noia de la festa? Lucy, era?

Jo tampoc no me'n recordo i em miro en Dean. Ell coneix tothom, ja sigui els que van acabar fa tres anys com els que fan primer. No entenc com pot recordar tants noms.

—Sí, Lucy. Em sembla que fa tercer.

—Ni idea —mormolo. Siguí qui sigui aquesta tia, no m'estranya que ens hagi convidat. Ens conviden a moltes festes de gent que no coneixem.

Algú s'escura la gola des de la porta. Tots tres alcem el cap i mirem endavant. La Tiffani està recolzada al marc de la porta. Prem els llavis amb força i es cargola un rínxol amb l'índex. Es mira en Dean i la Meghan, però a mi no.

—En Jake us ha preparat unes begudes —diu arrossegant la veu, abans d'afegir un pèl més seca—: les hauríeu de tastar. —Somriu ensenyant les dents.

—En altres paraules: toqueu el dos de la meva habitació? —bromeja en Dean, tot i que l'ha encertat de ple. Perquè és justament el que ens està dient la Tiffani, que, com a única resposta, mou aquestes pestanyes tan exagerades que té—. Va, Megs —diu—. Deixem aquests nanos sols.

Agafa la mà de la Meghan i l'ajuda a alçar-se del llit quan ella trontolla una mica sobre els talons alts. Mentre se l'emporta de l'habitació, en Dean em mira per damunt de l'espatlla i sense voler-ho somric. La Tiffani no és precisament una experta en el camp de la subtileza. En general les seves intencions són força òbvies, com ara, que es queda mirant com en Dean i la Meghan baixen l'escala i després tanca la porta i es gira cap a mi. Estem sols.

—No podies esperar fins després? —dic de broma, m'acosto la cervesa als llavis i me l'acabo d'un glop.

Deixo l'ampolla sobre la calaixera i m'arromango les mànigues de la camisa de franel·la fins als colzes alhora que me li acosto. M'és tot tan conegut, és tot tan part de la rutina, que, sense adonar-me'n, les mans ja li han aferrat els malucs i li petonejo la barbeta. I de poc que no m'ofego en sentir l'olor exagerada de la seva colònia.

No sé per què ella no respon i al cap d'uns segons em noto la seva mà al pit que m'empeny enrere. Me la quedo mirant, llavis mig oberts, celles alçades, totalment confós. La Tiffani no m'atura mai. De sobte, li veig una ganyota que abans no tenia.

—T'has deixat el mòbil a baix —em diu secament alçant-lo.

Tot i que sé que és el meu mòbil, em toco la butxaca del cul dels texans i, sí senyor, la tinc buida. M'arronso d'espatlles i alço la mà per agafar-l'hi, però ella l'aparta ràpidament. Mou lentament el cap sense treure'm els ulls de sobre i jo em frego la temple. Sé que està empenyada per alguna cosa, i sé que em tocarà patir-ne les conseqüències tota la nit, llevat que trobi la manera de fer-la contenta.

—He llegit les converses amb en Declan —sentencia al cap d'uns instants.

I jo penso: «Per això està empenyada?».

—No m'has de dir res?

No entenc quin és el problema. Sí, és cert, vull que em passi alguns porros aquesta nit, però tampoc no és res de nou, això. La Tiffani ja hi està acostumada, no li hauria de venir de sorpresa, i sobretot amb en Declan Portwood. Tothom el coneix. Els que se li queden els millors productes són els seus millors amics, i els que no, normalment l'odien.

La Tiffani fa un pas endavant, tira el cap endarrere i em mira de mala manera.

—He llegit totes les converses amb en Declan —explica.

I aquest cop no tardo gens a entendre de què em parla. Em quedo plantat davant seu intentant trobar alguna cosa a dir que em serveixi per justificar els missatges que ha llegit, però no se m'acut res i estic immòbil com un estaquirot de merda.

—Suposo que no ho dius de veritat, oi que no? —em pregunta amb el to de veu més amansit. S'arronsa una mica d'espatlles—. No em puc creure que parlis seriosament. Tu saps la quantitat de ximpleries que fas i que jo t'haig d'aguantar? Per aquí sí que hi no passo, Tyler. T'ho juro per Déu. T'estàs passant. No vull ser la típica noia que té el nòvio a la presó. Ja has pensat com es veurà això des de fora?

Serro els llavis amb força, encara no sé com evitar l'enfrontament. Amb els anys he après que és millor no portar-li la contrària, a la Tiffani, i que val més admetre que l'has cagat al més aviat possible i així ella tanca la boca. També he après que en realitat a ella li importa una merda el que jo faig; a ella només li importa com l'afecta a ella.

—Encara no he fet res —mormolo. Continuo pensant que no n'hi ha per a tant—. Només parlàvem.

—Però per què? —insisteix, i alça una mà enlaire frustrada davant la meua aparent manca d'habilitat a l'hora d'escollir a la vida—. Per què t'ha passat pel cap fer-ho? Però si no necessites els diners! Qui carai t'ha donat aquesta idea tan idiota?

No puc fer res i em limito a arronsar-me d'espatlles; la veritat és que no sé per què ho he fet.

—Què hi puc perdre?

La Tiffani em mira com si no hi toqués.

—Ui, a veure que m'ho pensi... Tot! —exclama—. Si et penses que fer-se camell és una bona opció a la vida, ets més idiota del que em pensava.

Tanco els ulls i exhalo intentant calmar-me. Està exagerant, però, per variar, avui tinc més ganes de defensar-me que de demanar-li disculpes.

—Només és maria.

—Sí, ja, és precisament el que vas dir quan en vas començar a fumar i mira on som ara. —M'estira el braç i em planta el mòbil a la mà—. Començaràs venent maria als de primer i acabaràs venent coca als perdedors com tu. —Torna a fer que no amb el cap, aquesta vegada dolguda, alça una mà i gira el cap a un costat—. Aquesta nit ni em parlis. Ets fastigós. I si veig en Declan, li penso clavar una bufetada.

Serro les dents amb força, però aconsegueixo estar-me calladet. Sé que si dic res més encara ho empitjoraré. M'ha tocat la moral, però és important que em mantingui calmat abans de fer-li un numeret. A sobre, l'alcohol que em corre per les venes no m'ajuda gaire, al contrari. Intento concentrar-me en la respiració mentre que la Tiffani fa mitja volta i se'n va cap a la porta.

Tota aquesta conversa s'hauria d'haver acabat ja, com a mínim durant una estona en la qual m'hauria passat les properes hores calmant-me abans de tornar-li a llepar el cul, però la Ti-

ffani fa una cosa força curiosa: s'atura, fa mitja volta i obre aquesta boqueta que té un cop més.

—Saps una cosa, Tyler? —em diu, i se li dibuixa un somriure cruel de superioritat als llavis—. A vegades penso que realment vols acabar a la presó com el teu pare.

L'autocontrol minúscul que tot just havia aconseguit tenir esclata. «És impossible que m'hagi dit això». Tanco els punys amb força i necessito una manera de desfogar-me de la fúria que m'omple el pit i se m'escampa pel cos com un foc indomable. Agafo el que em queda més a prop: l'ampolla buida de cervesa que havia deixat damunt la calaixera. Ni tan sols m'adono que l'he llançat per l'aire fins que no s'estavella contra la paret a l'altra punta de l'habitació i s'esmicola en mil i un bocins per terra. Respiro amb dificultat i tinc els ulls esbatanats i la mirada embogida, i quan m'obliga a mirar la Tiffani me la trobo bocabadada.

—Foto el camp —rugeixo entre dents. Em fico el mòbil a la butxaca i trec les claus del cotxe de l'altra mentre passo de llarg d'ella.

—Perfecte! —crida la Tiffani, assenyalant els vidres trencats escampats a la moqueta—. Ets un cabronàs.

Hi ha moltes coses pitjors que li podria dir, però sé que haig de tocar el dos abans d'encendre'm encara més. Tant de bo sabés controlar-me millor, però és que no puc. És com em van educar.

Quan obro la porta de l'habitació de la Tiffani sento música que ve de la cuina. També sento la Meghan que riu, però no estic gens d'humor per estar amb ells ara. Baixo els esglaons de dos en dos, em moro de ganes de fotre el camp d'aquesta casa i allunyar-me de la Tiffani tant com pugui. Clavo els ulls a la porta del carrer, i tot i que sento en Dean que em crida, no me'l miro. Segueixo endavant, els passo de llarg en direcció al rebedor i, un cop a fora, tanco la porta darrere meu.

Tinc el cotxe aparcats a la vorera del davant i, malgrat que he begut unes quantes cerveses, les ganes que tinc de fotre el camp d'aquí són més fortes que les ganes de fer cas de la llei. Ara com ara, m'importa un rave.

Obro el cotxe i m'assec darrere el volant. Tanco la porta i em cordo el cinturó amb ràbia. El motor s'encén amb força i premo l'accelerador amb tanta força que se sent el frec de les rodes contra l'asfalt. Davant meu tinc un senyal de stop però no freno. No freno mai.